

Getuigenissen naar aanleiding van **Dialogdag Vrijdag 8 juni 2012**

‘Zijn onze doelen jullie doelen?’

En hoe kunnen we dat nagaan?

We stelden de volgende vragen aan ouders:

1. Wat was je bedoeling, je verwachting, toen je naar hulpverlening stapte, of moest gaan?

Als je zelf ging, waarom ging je? Wat was je doel of je hoop?
Als je verplicht werd, het overkwam je, wat had je dan verwacht?
2. En hoe heb je de bedoeling / doelen die vanuit de hulpverlening kwamen ervaren?

We hadden niet echt een doel, je hebt enkel hoop. Hoop dat er iets verandert. We hadden dus ook niet echt een hulpvraag, iemand had ons gezegd dat we beter naar het comité gingen.

Ik wilde rust in mijn gezin. En afstand nemen van dat ene kind waar de rest schrik voor had...en dan kreeg ik de indruk dat de hulpverleners het op 6 maand tijd konden aanpakken. Dat het allemaal zal veranderen, dat ze je zoon/dochter zullen veranderen maar hoe kan men nu op 6 maand iets veranderen dat al jaren scheefloopt? En dat jij als ouder al zo vaak proberen aanpakken hebt? Mijn doel was uiteindelijk: rust en afstand.

Misschien is er bij de start (zowel bij de ouders als bij de hulpverleners) een ‘ideaalbeeld’ over de hulpverlening, de hoop dat het gepaste (wat werkt voor mijn kind) dat we dat zullen vinden.... Dan komt de koude douche, er zijn wachtlijsten, het gepaste aanbod voor jouw vraag is er niet,

Ik wist dat er niet veel zou veranderen maar mijn vraag was om in die moeilijke jaren mij te helpen om het vol te houden.

Er was bij ons geen concreet doel bij het begin en dat is normaal denk ik. Het doel wordt duidelijk tijdens het gesprek. Ik verwacht dan ook dat hulpverleners dit gesprek starten en dat er voortdurend gecheckt wordt of de doelen overeenkomen.

Ik ben naar de hulpverlening gestapt uit bescherming. Om erger te voorkomen. Ik had schrik dat men ging ingrijpen in mijn gezin en dus heb ik zelf de eerste stap gezet. Enkel uit bescherming.